

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/85/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012211138
Dátum vydania rozhodnutia:	25.11.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1012211138.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: Lesoochranárske zoskupenie VLK, občianske združenie, Tulčík 26, IČO: 31 303 862, zastúpeného JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou, Štúrova 20, Košice, proti žalovanému: Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, so sídlom Námestie Ľ. Štúra č. 1, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 6752/2012-2.2 zo dňa 26. septembra 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 2517/2012-78 z 3. júla 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 2517/2012-78 z 3. júla 2014, p o t v r d z u j e .

Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu Krajskému úradu životného prostredia v Banskej Bystrici, odboru starostlivosti o životné prostredie sp. zn. 03/2012/413-Ku zo dňa 21.05.2012. Uvedeným rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o vydaní súhlasu podľa § 13 ods. 2 písm. c/ zákona č. 543/2002 Z. z, o ochrane prírody a krajiny (ďalej len „ZOPK“) na výstavbu dočasnej približovacej lesnej cesty - dielec 302 a 303 na parcelách č. KN 7869 a 7866/2 v k. ú. V. v lesných porastoch č. JPRL 302 a 303 na LC ML Brezno - Čertovica v dĺžke 650 m a šírke 4,0 m, s uvedením podmienok rozhodnutia podľa § 82 ods. 12 zákona o ochrane prírody, pre žiadateľa Lesy mesta Brezno, s.r.o., Nám. M. R. Štefánika 20/15, 977 01 Brezno (ďalej len „žiadateľ“).

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že krajský súd dospel k presvedčeniu, že správne orgány sa vecou riadne zaoberali. Pred vydaním rozhodnutia si zabezpečili všetky právne relevantné podklady a v ich rozhodnutiach vyjadrené uváženie o potrebe zásahu do predmetného územia v podobe súhlasu podľa ust. § 13 ods. 2 písm. c/ na výstavbu dočasnej približovacej lesnej cesty podľa zákona o ochrane prírody, nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom.

Krajský súd bol názoru, že odôvodnenie rozhodnutia žalovaného poskytuje dostatočný základ na jeho vecné preskúmanie. Odôvodnenie rozhodnutia správneho orgánu je jeho obsahovou náležitosťou, ktorá plní viacero funkcií. Jednak má presvedčiť účastníkov o správnosti postupu správneho orgánu a jednak o zákonnosti jeho rozhodnutia. Hodnotenie dôkazov je v rámci preskúmaného konania ovládania zásadou voľného hodnotenia dôkazov ako procesu, pri ktorom na základe logických úsudkov a zvážení všetkých dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia, a preto skutočnosti, ku ktorým správny orgán dospel na základe voľnej úvahy, treba v rozhodnutí dostatočne odôvodniť, aby bolo zrejmé, čo bolo podkladom rozhodnutia, ako sa vyhodnotili vykonané dôkazy, ako aj hodnotenie týchto dôkazov. K tejto svojej povinnosti je správny orgán limitovaný len všeobecnými vymedzeniami zákonných podmienok, ktoré predstavujú hranicu voľnej úvahy. Pokiaľ žalovaný odôvodnil svoje rozhodnutie s poukazom na prvostupňové rozhodnutie, s ktorým sa stotožnil, nie je dôvod považovať takéto rozhodnutie za nepreskúmateľné, pokiaľ takýmto nedostatkom netrpí aj prvostupňové rozhodnutie. Súd konštatoval, že prvostupňové rozhodnutie podrobne a zrozumiteľne vysvetľuje, aké podklady boli pred vydaním rozhodnutia zadovážené, aké boli vyjadrenia účastníkov konania a ako sa s nimi správny orgán vysporiadal, ako hodnotil skutkový stav a aké ustanovenia právnych predpisov na vec aplikoval. Súd konštatoval, že nie je možné sa stotožniť s námietkami žalobcu uvedenými v žalobe a konštatovať nezákonnosť rozhodnutia žalovaného.

Súd k námietke žalobcu, že žiadateľ bol v tomto prípade povinný požiadať o súhlas podľa § 6 ods. 4, súd uvádza, že v tomto prípade sa daný súhlas nevyžadoval, čo vyplýva zo správy ŠOP SR Správa NP Nízke Tatry a stanoviska NAPANT/407/2012 zo dňa 26.03.2012, nakoľko pripravovaná cesta nebude zasahovať do mokrade. Súd je názoru, že v danom prípade nie je potrebné udelenie súhlasu ani podľa § 6 ods. 4 zákona o ochrane prírody a krajiny, ani podľa § 6 ods. 2 zákona o ochrane prírody a krajiny, nakoľko v danej oblasti nie je zaznamenaný výskyt mokradi, v súvislosti s ktorými by sa vyžadoval súhlas v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení.

Krajský súd v Bratislave konštatoval, že k námietke žalobcu týkajúcej sa nezákonnosti rozhodnutia z dôvodu podľa ust. § 250j ods. 2 písm. e/ OSP a síce, že v konaní správneho orgánu bola zistená vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, keď žalobca namieta, že prvostupňový správny orgán porušil procesné práva účastníka konania, bolo potrebné uviesť, že procesné porušenie práv účastníka konania nezistil. Na základe žiadosti KÚŽP Banská Bystrica č. 03/2012/413-KÚ zo dňa 23.04.2012 bolo vypracované ŠOP SR Správa NP Nízke Tatry druhé stanovisko NAPANT č. 554/2012 zo dňa 30.04.2012, keď podnetom danej žiadosti bolo zaujať stanovisko k vyjadreniu LZ VLK zo dňa 17.04.2012, v ktorom LZ VLK vyjadruje nesúhlas s udelením súhlasu a výnimiek na výstavbu lesných ciest. Zo spisu vyplýva, že prvostupňový správny orgán oboznámil žalobcu so všetkými podkladmi rozhodnutia tak, ako je uvedené v liste KÚ ŽP Banská Bystrica č. 03/2012/413-KÚ zo dňa 30.03.2012. Žalobca teda mal možnosť oboznámiť sa s celým spisom, so všetkými podkladmi a vyjadriť sa k nim, túto možnosť však žalobca nevyužil. Rovnako žalobca nenavrhoval žiadne ďalšie dokazovanie, tak, ako mu táto povinnosť vyplýva z ust. § 34 ods. 3 správneho poriadku.

Vzhľadom na uvedené krajský súd dospel k záveru, že žalobu je potrebné podľa ust. § 250j ods. 1 OSP zamietnuť, nakoľko napadnuté rozhodnutie bolo vydané v medziach zákona a námietky žalobcu neodôvodňujú jeho zrušenie.

Žalobca poukázal na to, že z odôvodnenia prvostupňového súdu, nemôže identifikovať, akými úvahami sa súd prvého stupňa riadil, keď považoval rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu za také, ktoré spĺňa ním samým artikulované kritéria na odôvodnenie rozhodnutia správneho orgánu.

Vychádzajúc z obsahu tohto rozhodnutia, podrobne sa oboznámiac so všetkými jeho troma stranami, nemôže dospieť k inému záveru ako k takému, že na rozdiel od súdu prvého stupňa nemôže „dostatočné odôvodnenie skutočností, ku ktorým správny orgán dospel na základe voľnej úvahy“ nájsť.

Z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia podľa jeho názoru nemožno zistiť, ako správny orgán „hodnotil skutkový stav“, keďže žiadne hodnotenie skutkového stavu prvostupňové rozhodnutie neobsahuje. Názor súdu prvého stupňa, že uváženie správneho orgánu o potrebe zásahu do predmetného územia je vyjadrené v podobe udeleného súhlasu je v rozpore s ustanovením § 47 ods. 1 správneho poriadku, podľa ktorého výrok a odôvodnenie sú dve obligatórne od seba odlišné náležitosti rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia nemôže byť nahradené jeho výrokom. Inak povedané, ak by zákonodarca spôsobil, ktorým správny orgán hodnotil skutkový stav a použil správnu úvahu, mienil obmedziť na výrok rozhodnutia, z ktorého malo byť jasné účastníkom, aký je výsledok hodnotenia skutkového stavu a k čomu správna úvaha dospela, nezakotvil by odôvodnenie rozhodnutia ako obligatórnu časť správneho rozhodnutia.

Ďalej uviedol, že v plnom rozsahu trvá aj na tej časti žaloby, v ktorej poukazoval na skutočnosť, že prvostupňový správny orgán nezistil dostatočne skutočný stav veci, keď sa uspokojil s konštatovaním žiadateľa, že navrhovaná činnosť nezasahuje do mokradí. Pokiaľ súd prvého stupňa konštatuje, že toto vyplýva aj zo stanoviska ŠOP SR zo dňa 26.03.2012, tento záver je v rozpore so samotným postupom prvostupňového správneho orgánu, ktorý listom zo dňa 30.03.2012, ktorého prílohou bolo aj spomínané stanovisko ŠOP SR na potrebu súhlasu na zásah do mokrade upozornil.

Nakoniec, konštatovanie súdu prvého stupňa o tom, že uvedené stanovisko ŠOP SR konštatuje, že pripravovaná cesta nebude zasahovať do mokrade, je v rozpore so samotným znením tohto stanoviska, ktoré končí vetou „podľa § 6 ods. 4 zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny, správa NAPANT nemá námietky za podmienky, že nedôjde k zmene stavu mokrade, najmä jej úpravou zasypávaním, odôvodňovaním a pod.“.

Pokiaľ súd prvého stupňa neakceptoval ani námietku žalobcu, že postupom prvostupňového správneho orgánu bolo odňaté právo účastníka vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia, k spôsobu jeho zistenia a navrhnúť jeho doplnenie, argumentujúc tým, že vyjadrenie ŠOP SR zo dňa 30.04.2012 bolo len reakciou na vyjadrenie žalobcu a žalobca si dovoľuje poukázať na to, že argument by mal opodstatnenie za predpokladu, ak by ŠOP SR, správa NAPANTu bola účastníkom konania, ktorá by využívala svoje právo podľa ustanovenia § 33 ods. 2 správneho poriadku. Ako však na to poukázal samotný prvostupňový správny orgán, toto stanovisko bolo vyžiadané v súlade s ustanovením § 65 písm. k/ bod 1 ZOPK v znení platnom v čase vydania rozhodnutia, podľa ktorého odborné organizácie ochrany prírody sú tými zložkami v systéme štátnej ochrany prírody, ktoré spracovávajú odborné stanoviská pre rozhodovaciu a inú činnosť orgánov ochrany prírody. Niet žiadneho zákonom predpokladaného dôvodu, pre ktorý by vyjadrenie ŠOP SR zo dňa 23.04.2012 malo byť vyňaté z pôsobnosti ustanovenia § 33 ods. 2 správneho poriadku a pre ktorý by žalobca nemal právo vyjadriť sa k nemu pred vydaním rozhodnutia.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhuje žalobca, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie, napadnuté rozhodnutie žalovaného aj prvostupňového správneho orgánu zruší, vec vráti žalovanému na ďalšie konanie a prizná žalobcovi náhradu trov celého konania.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a rozhodnutie druhostupňového správneho orgánu napadnuté žalobcom, ako aj postup prvostupňového správneho orgánu a druhostupňového správneho orgánu v správnom konaní sú v súlade so zákonom o ochrane prírody a krajiny a správnym poriadkom, a preto navrhol napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správne potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení § 246c ods. 1 vety prvej OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP),

keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je nedôvodné.

Predmetom súdneho preskúmvacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie a postup Ministerstva životného prostredia SR, odboru výkonu štátnej správy sp. zn. 6752/2012-2.2 zo dňa 26.09.2012, ktorým zamietlo odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu Krajského úradu životného prostredia v Banskej Bystrici, odboru starostlivosti o životné prostredie sp. zn. 03/2012/413-Ku zo dňa 21.05.2012 a rozhodnutie potvrdilo. Prvostupňovým rozhodnutím bol na základe žiadosti Lesov mesta Brezno, s.r.o., Nám. M. R. Štefánika 20/15, 977 01 Brezno (ďalej len „žiadateľ“) podľa § 13 ods. 2 písm. c/ zákona č. 543/2002 Z. z. ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov účinných ku dňu vydania vydaný žiadateľovi súhlas na výstavbu dočasnej približovacej lesnej cesty v dielcoch č. 302 a 303 na parcelách č. KN 7869 a 7866/2 v k. ú. V. na LC ML Brezno - Čertovica v dĺžke 650 m a šírke 4,00 m.

KÚŽP Banská Bystrica ako prvostupňový správny orgán sa vo svojom rozhodnutí, ktorým bol na základe žiadosti žiadateľa podľa § 13 ods. 2 písm. c/ zákona o ochrane prírody a krajiny vydaný súhlas na výstavbu dočasnej približovacej lesnej cesty na území ochranného pásma NP Nízke Tatry, opieral predovšetkým o odborné stanoviská ŠOP SR, Správy NP Nízke Tatry č. NAPANT/407/2012 zo dňa 26.03.2012 a č. NAPANT/554/2012 zo dňa 30.04.2012, v ktorých ŠOP SR, Správa NP Nízke Tatry ako odborná organizácia ochrany prírody na základe zhodnotenia možných dopadov navrhovanej výstavby lesnej cesty z hľadiska záujmov ochrany prírody a krajiny odporučila správne mu orgánu pri dodržaní stanovených podmienok udeliť súhlas na jej vykonanie.

Prvostupňový správny orgán vychádzajúc z vyššie uvedených odborných stanovisk organizácie ochrany prírody a krajiny odôvodnil svoje rozhodnutie nasledovnými skutočnosťami:

„K žiadosti vydala odborné stanovisko Štátna ochrana prírody SR, Správa Národného parku Nízke Tatry (ďalej len „ŠOP SR, Správa NP Nízke Tatry“) listom číslo: NAPANT/407/2012 zo dňa 26.3.2012, v ktorom uviedla, že navrhovaná trasa zasahuje do biotopu európskeho významu Ls 5.1 Bukové a jedľovo-bukové kvetnaté lesy (9130). Dotknuté lesné porasty sú vedené v kategórii hospodárskych lesov, kde sú v platnom programe starostlivosti o les predpísané hospodárske zásahy. Navrhovaná lesná cesta sa má realizovať v ochrannom pásme Národného parku Nízke Tatry, na území, kde platí druhý stupeň ochrany podľa zákona. Nezasahuje do územia európskeho významu, ani do chráneného vtáčieho územia. Preto nemá námietky k výstavbe uvedenej cesty a odporúča vydať súhlas s navrhnutými podmienkami vykonávania činnosti, ktoré úrad zohľadnil pri vydávaní tohto rozhodnutia.

...Lesoochranárske zoskupenie VLK sa k podkladom rozhodnutia vyjadrilo listom zo dňa 17.4.2012, v ktorom poukazuje na záporné dôsledky výstavby zväznic a preto s vydaním súhlasu na výstavbu navrhovanej lesnej cesty nesúhlasí.

KÚŽP v Banskej Bystrici v zmysle § 65 písm. k) bod 1. zákona požiadal ŠOP SR, Správu NP Nízke Tatry o odborné stanovisko z hľadiska dotknutých záujmov ochrany prírody a krajiny k vyjadreniu Lesoochranárskeho zoskupenia VLK k podkladom rozhodnutia vo veci konania o súhlase na výstavbu lesnej cesty v dielcoch 302,303 v LC ML Brezno v k. ú. V., najmä čo sa týka záporných dôsledkov výstavby zväznic a najmä vyhodnotiť možnosť ohrozenia biotopov výstavbou tejto lesnej cesty. ŠOP SR, Správa NP Nízke Tatry zaslala stanovisko listom číslo: NAPANT/554/2012 zo dňa 30.4.2012, v ktorom uviedla, že výstavbou predmetnej lesnej cesty dôjde k niektorým negatívnym javom, ale vzhľadom na charakter územia a charakter činnosti nepredpokladá významný negatívny vplyv v dotknutej lokalite pri dodržaní stanovených podmienok. Tieto však nebudú predstavovať riziko pre biotopy naplňujúce skutkovú podstatu v ods. 3 a 4 článku 6 Smernice 92/43/EHS.“.

Na základe uvedeného zhodnotenia skutkového stavu veci prvostupňový správny orgán rozhodol tak, že vydal podľa § 13 ods. 2 písm. c/ zákona o ochrane prírody a krajiny žiadateľovi súhlas na výstavbu dočasnej približovacej lesnej cesty. Súčasne vo svojom rozhodnutí v súlade s § 82 ods. 12 zákona o ochrane prírody a krajiny určil žiadateľovi podmienky vykonávania povolenej činnosti zabezpečujúce záujmy ochrany prírody a krajiny.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (§ 244 ods. 1 OSP).

Sudy v správnom súdnictve prejednávajú na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd z obsahu súdneho spisu zistil, že krajský súd sa náležite a v súlade so zákonom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu ako i s tvrdeniami žalovaného a dal odpoveď na výklad a aplikáciu použitých zákonných ustanovení v napádaných rozhodnutiach, a preto sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia krajského súdu tak, ako ich uviedol v tomto svojom rozsudku.

Na potvrdenie zákonnosti napadnutého rozsudku považuje odvolací súd za potrebné dodať nasledovné. V prejednávanom prípade bolo potrebné posúdiť, či žalovaný, ako aj správny orgán prvého stupňa, postupovali v súlade so zákonom o ochrane prírody a krajiny a správnym poriadkom, keď bol prvostupňovým správnym orgánom žiadateľovi daný súhlas podľa § 13 ods. 2 písm. c/ tohto zákona na výstavbu dočasnej približovacej lesnej cesty v dielcoch č. 302 a 303 na parcelách č. KN 7869 a 7866/2 v k. ú. V. na LC ML Brezno - Čertovica v dĺžke 650 m a šírke 4,00 m.

Vo vzťahu k námietkam žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné. Najvyšší súd Slovenskej republiky nepovažuje za opodstatnenú námietku žalobcu, že z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia nemožno zistiť, ako správny orgán „hodnotil skutkový stav“, keďže žiadne hodnotenie skutkového stavu prvostupňové rozhodnutie neobsahuje.

KÚŽP Banská Bystrica ako prvostupňový správny orgán sa vo svojom rozhodnutí, ktorým bol na základe žiadosti žiadateľa podľa § 13 ods. 2 písm. c/ zákona o ochrane prírody a krajiny vydaný súhlas na výstavbu dočasnej približovacej lesnej cesty na území ochranného pásma NP Nízke Tatry, opieral predovšetkým o odborné stanoviská ŠOP SR, Správy NP Nízke Tatry č. NAPANT/407/2012 zo dňa 26.03.2012 a č. NAPANT/554/2012 zo dňa 30.04.2012, v ktorých ŠOP SR, Správa NP Nízke Tatry ako odborná organizácia ochrany prírody na základe zhodnotenia možných dopadov navrhovanej výstavby lesnej cesty z hľadiska záujmov ochrany prírody a krajiny odporučila správne orgánu pri dodržaní stanovených podmienok udeliť súhlas na jej vykonanie.

Prvostupňový správny orgán vychádzajúc z vyššie uvedených odborných stanovísk organizácie ochrany prírody a krajiny odôvodnil svoje rozhodnutie nasledovnými skutočnosťami:

„K žiadosti vydala odborné stanovisko Štátna ochrana prírody SR, Správa Národného parku Nízke Tatry (ďalej len „ŠOP SR, Správa NP Nízke Tatry“) listom číslo: NAPANT/407/2012 zo dňa 26.3.2012, v ktorom uviedla, že navrhovaná trasa zasahuje do biotopu európskeho významu Ls 5.1 Bukové a jedľovo-bukové kvetnaté lesy (9130). Dotknuté lesné porasty sú vedené v kategórii hospodárskych lesov, kde sú v platnom programe starostlivosti o les predpísané hospodárske zásahy. Navrhovaná lesná cesta sa má realizovať v ochrannom pásme Národného parku Nízke Tatry, na území, kde platí druhý stupeň ochrany podľa zákona. Nezasahuje do územia európskeho významu, ani do chráneného vtáčieho územia. Preto nemá námietky k výstavbe uvedenej cesty a odporúča vydať súhlas s navrhnutými podmienkami vykonávania činnosti, ktoré úrad zohľadnil pri vydávaní tohto rozhodnutia.

...Lesoochranské zoskupenie VLK sa k podkladom rozhodnutia vyjadrilo listom zo dňa 17.4.2012, v ktorom poukazuje na záporné dôsledky výstavby zväžnic a preto s vydaním súhlasu na výstavbu navrhovanej lesnej cesty nesúhlasí.

KÚŽP v Banskej Bystrici v zmysle § 65 písm. k) bod 1. zákona požiadal ŠOP SR, Správu NP Nízke Tatry o odborné stanovisko z hľadiska dotknutých záujmov ochrany prírody a krajiny k vyjadreniu Lesoochranárskeho zoskupenia VLK k podkladom rozhodnutia vo veci konania o súhlase na výstavbu lesnej cesty v dielcoch 302,303 v LC ML Brezno v k. ú. V., najmä čo sa týka záporných dôsledkov výstavby zväžnic a najmä vyhodnotiť možnosť ohrozenia biotopov výstavbou tejto lesnej cesty. ŠOP SR, Správa NP Nízke Tatry zaslala stanovisko listom číslo: NAPANT/554/2012 zo dňa 30.4.2012, v ktorom uviedla, že výstavbou predmetnej lesnej cesty dôjde k niektorým negatívnym javom, ale vzhľadom na charakter územia a charakter činnosti nepredpokladá významný negatívny vplyv v dotknutej lokalite pri dodržaní stanovených podmienok. Tieto však nebudú predstavovať riziko pre biotopy naplňujúce skutkovú podstatu v ods. 3 a 4 článku 6 Smernice 92/43/EHS.“.

Na základe uvedeného zhodnotenia skutkového stavu veci prvostupňový správny orgán rozhodol tak, že vydal podľa § 13 ods. 2 písm. c/ zákona o ochrane prírody a krajiny žiadateľovi súhlas na výstavbu dočasnej približovacej lesnej cesty. Súčasne vo svojom rozhodnutí v súlade s § 82 ods. 12 zákona o ochrane prírody a krajiny určil žiadateľovi podmienky vykonávania povolenej činnosti zabezpečujúce záujmy ochrany prírody a krajiny.

Aj podľa najvyššieho súdu, prvostupňové rozhodnutie podrobne a zrozumiteľne vysvetľuje, aké podklady boli pred vydaním rozhodnutia zadovážené, aké boli vyjadrenia účastníkov konania a ako sa s nimi správny orgán vysporiadal, ako hodnotil skutkový stav a aké ustanovenia právnych predpisov na vec aplikoval.

Vzhľadom na to, že žalovaný odôvodnil svoje rozhodnutie s poukazom na prvostupňové rozhodnutie, s ktorým sa stotožnil, nie je dôvod považovať takéto rozhodnutie za nepreskúmateľné, pokiaľ takýmto nedostatkom netrpí aj prvostupňové rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ešte poukazuje, že prvostupňové aj druhostupňové správne konanie tvoria jeden celok, z čoho vyplýva, že druhostupňový správny orgán, pokiaľ má za preukázané, že neexistujú rozpory v dôkazoch, tak ako je tomu v tomto prípade, sa môže stotožniť a poukázať na obsah prvostupňového správneho rozhodnutia.

Z vyššieho uvedeného odôvodnenia prvostupňového správneho orgánu nesporne vyplýva, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie správnych orgánov a akými úvahami boli správne orgány vedené pri hodnotení dôkazov zohľadňujúc záujmy ochrany prírody a krajiny na dotknutom území, ktoré je súčasťou ochranného pásma NP Nízke Tatry. Rozhodnutia správnych orgánov boli teda vydané v súlade s ustanovením § 47 ods. 3 správneho poriadku.

Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu, podľa ktorého „názor súdu prvého stupňa, že uváženie správneho orgánu o potrebe zásahu do predmetného územia je vyjadrené v podobe udeleného súhlasu, je v rozpore s ustanovením § 47 ods. 1 správneho poriadku, podľa ktorého výrok a odôvodnenie sú dve obligatórne od seba odlišné náležitosti rozhodnutia“, Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že v rozsudku Krajského súdu v Bratislave sa na strane 7 uvádza, že „...správne orgány sa vecou riadne zaoberali. Pred vydaním rozhodnutia si zabezpečili všetky právne relevantné podklady a v ich rozhodnutiach vyjadrené uváženie o potrebe zásahu do predmetného územia v podobe súhlasu podľa ust. § 13 ods. 2 písm. c) na výstavbu dočasnej približovacej lesnej cesty podľa zákona o ochrane prírody, nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom.“. Z citovaného znenia rozsudku súdu prvého stupňa je zrejmé, že súd v danom prípade nedospel k záveru, že úvaha správneho orgánu je obsiahnutá vo výrokovej časti rozhodnutia ako to naznačuje žalobca, ale že úvaha správnych orgánov o potrebe zásahu do predmetného územia vyjadrená „v ich rozhodnutiach“ nevybočila z medzí a hľadísk stanovených zákonom. Nakoľko rozhodnutie správneho orgánu pozostáva tak z výroku, ako aj odôvodnenia a poučenia, nie je z uvedeného vyjadrenia súdu prvého stupňa možné odvodiť záver, že súd mal v danom prípade na mysli len výrovkovú časť rozhodnutia. Námitka žalobcu spochybňujúca vyššie uvedené vyjadrenie súdu prvého stupňa je preto neopodstatnená.

Nie je taktiež opodstatnená námietka žalobcu, že prvostupňový správny orgán nezistil dostatočne skutočný stav vecí, keď sa uspokojil s konštatovaním žiadateľa, že navrhovaná činnosť nezasahuje do mokradí. KÚŽP Banská Bystrica ako prvostupňový správny orgán vo svojom rozhodnutí nerozhodol o udelení, prípadne neudelení súhlasu na zmenu stavu mokrade, nakoľko v konaní vo veci žiadosti žiadateľa sa takýto súhlas nevyžadoval, čo vyplýva z nasledovných skutočností. Podľa mapových podkladov, ktoré boli súčasťou žiadosti žiadateľa, v trase lesnej cesty boli zakreslené dva vodné toky, ktoré mala pretínať. V technickej správe k žiadosti doloženej projektovej dokumentácii sa tieto však vôbec nespomínajú, práve naopak, uvádza sa, že cesta bude bez priepustov a mostov. Uvedené konštatovala a ŠOP SR, Správa NP Nízke Tatry vo svojom stanovisku č. NAPANT/407/2012 zo dňa 26.03.2012. Teda projekt lesnej cesty nepočítal s križovaním vodných tokov, ako je to uvedené v mapovom podklade.

KÚŽP Banská Bystrica v súlade s ustanovením § 3 ods. 2 správneho poriadku v zaslanom oboznámení s podkladmi rozhodnutia (list č. 03/2012-413-Ku zo dňa 30.03.2012) poučil a zároveň upozornil žiadateľa, že v trase navrhovanej cesty sa nachádzajú drobné vodné toky, a že podľa § 6 ods. 4 zákona o ochrane prírody a krajiny na zmenu stavu mokrade, najmä jej úpravu zasypávaním, odvodňovaním, ťažbou trstia, rašeliny, bahna a riečneho materiálu, sa vyžaduje súhlas orgánu ochrany prírody okrem vykonávania týchto činností správcom vodného toku v súlade s osobitným predpisom. Obdobne ho aj poučil o tom, že v zmysle § 83 ods. 1 zákona o ochrane prírody a krajiny je možné o tejto veci rozhodnúť v jednom konaní a vyzval ho, aby v stanovenej lehote oznámil, či dopĺňa žiadosť a žiada v tomto konaní tiež vydať súhlas podľa § 6 ods. 4 zákona o ochrane prírody a krajiny.

Žiadateľ vo vyjadrení k podkladom rozhodnutia zo dňa 10.04.2012 uviedol nasledovné: „Trasa cesty pretína len v jednom mieste dolinku, ktorá je však suchá bez tečúcej vody. Jej mokrá časť začína až nižšie pod trasou navrhovanej dočasnej približovacej cesty. Podobne trasa končí na hranici dielca 302 v úplne suchej plytkej dolinke. Nemôže ísť v žiadnom prípade o vodné toky, resp. mokrade, o čom sa možno presvedčiť priamo v teréne.“

Týmto vyjadrením žiadateľ potvrdil skutočnosti uvedené v technickej správe a vyvrátil skutočnosť zakreslenú v mapovom podklade, z čoho vyplýva, že plánovaná lesná cesta nezasahovala do mokrade, a preto sa v danom prípade nevyžadoval súhlas orgánu ochrany prírody podľa § 6 ods. 4 zákona o ochrane prírody a krajiny.

Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu, že „konštatovanie súdu prvého stupňa o tom, že uvedené stanovisko ŠOP SR konštatuje, že pripravovaná cesta nebude zasahovať do mokrade, je v rozpore so samotným znením tohto stanoviska“, Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje, že zo stanoviska ŠOP SR, Správy NP Nízke Tatry č. NAPANT/407/2012 zo dňa 26.03.2012 žiadnym spôsobom nevyplyvalo, že navrhovanou činnosťou dôjde k zásahu alebo zmene stavu mokrade, resp. že na vykonanie navrhovanej činnosti je potrebný súhlas orgánu ochrany prírody podľa § 6 ods. 4 zákona o ochrane prírody a krajiny.

Pokiaľ sa týka námietky žalobcu, že postupom prvostupňového správneho orgánu mu bolo odňaté právo účastníka vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia, k spôsobu jeho zistenia a navrhnúť jeho doplnenie, keď podľa jeho názoru niet žiadneho zákonom predpokladaného dôvodu, pre ktorý by vyjadrenie ŠOP SR zo dňa 23.04.2012 malo byť vyňaté z pôsobnosti ustanovenia § 33 ods. 2 správneho poriadku a pre ktorý by žalobca nemal právo vyjadriť sa k nemu pred vydaním rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky k tejto námietke uvádza, že vyjadrenie ŠOP SR zo dňa 23.04.2012 je v podstate totožné ako jej prechádzajúce vyjadrenie zo dňa 26.03.2014 so záverom, že voči výstavbe „dočasnej približovacej lesnej cesty v dielcoch 302, 303“ na LC ML Brezno, ako už bolo uvedené v stanovisku (NAPANT 407/2012) nemá námietky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti potom poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sž/98-102/2002 zo dňa 17.12.2002, ktorého obsahom je výklad ustanovenia § 250i ods. 3 OSP v tom zmysle, že rozhodnutie sa nezrušuje iba preto, aby sa zopakoval

proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka. Ustanovenie § 250i ods. 3 OSP jasne zakladá prekážku, účelom ktorej je zabrániť zrušovaniu rozhodnutí správnych orgánov zo strany správnych súdov, ktoré sú po hmotnoprávnej stránke nezvratné, t.j. ich zmenu nemožno dosiahnuť opakovaním procesu pre vady správneho konania. Neznamená to však, že správne orgány nemusia rešpektovať základné zásady správneho konania, medzi ktoré nepochybne patrí zásada súčinnosti správneho orgánu a účastníkov konania, avšak pokiaľ porušenie tejto zásady nemá, tak ako v danom prípade, vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, smerovalo by zrušenie napadnutého rozhodnutia k čisto formalistickému zopakovaniu správneho konania.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu dospel odvolací súd k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vysporiadal sa s relevantnými námietkami žalobcu.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené dôvody napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal a žalovanému zo zákona náhrada trov konania neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.